

ΑΝΑΛΕΚΤΑ

Ὁ πατήρ τοῦ Γαμβέττα. — Πρὸ δύο ἐβδομάδων, ἀπέθανεν ἐν Νικαίᾳ τῆς Γαλλίας, ἐν ἡλικίᾳ λίαν προχωρημένῃ, ὁ πατήρ τοῦ Γαμβέττα, ὅστις διῆγεν ἐκεῖ ἤρεμον βίον. Ὁ γέρον Γαμβέττα, ἦτο ἀγαθὸς ἀνθρώπος καὶ ἀπλοικώτατος ὅστις οὐ μόνον δὲν ἠδυνήθη νὰ προσῆδῃ τὴν πολιτικὴν δόξαν τοῦ υἱοῦ του, ἀλλ' ὅστις καὶ ἄκρην ἐδείκνυεν ἀπορίαν διὰ τοὺς θριάμβους ἐκείνου, ὅταν ἔφθασαν εἰς τὸ κατακόρυφον. Ὡς βλέπετε, οὐδεὶς προφήτης, ὅχι μόνον ἐν τῇ ἐκτουσῷ πατριδί, ἀλλὰ καὶ ἐν τῇ ἰδίᾳ του οἰκίᾳ καὶ οἰκογενεῖᾳ. Ὁ πατήρ Γαμβέττα εἶχε προφανῶς πεποιεθῆναι ἐπὶ πολὺ, ὅτι ὁ υἱὸς του Λέων εἰς οὐδὲν θὰ κατέληγε, διότι ἔλαβε δρόμον κακόν, μὴ θελήτας ν' ἀκολουθήσῃ τὴν δόδον τοῦ πατρὸς του. Ὅπως καὶ τόσοι ἄλλοι ἀνελθόντες εἰς ὑψηλὰ ἀξιώματα ὁ Γαμβέττα οὐδόλως ἐνεθαροῦντο ἢ ὑπεστηρίζετο ὑπὸ τῆς οἰκογενείας του. Ἡ θεῖα του Μασσαβί μόνη, ἦν καὶ μετ' ἀρσιώσεως ὁ πολιτικὸς ἀνὴρ ἡγάπα, εἶχεν ἀπ' ἀρχῆς ἐμπιστοσύνην πρὸς αὐτὸν καὶ αὐτὴ μόνη τὸν ὑπεστηρίζε κατα τὰς ἡμέρας τῆς ἀφανείας του.

Τὶ τρώγει καθ' ὅλον του τὸν βίον εἰς Παρισίους. — Εἰς στατιστικὸς ἠθέλησε νὰ ὑπολογίσῃ τὸ πρᾶγμα κατὰ μέσον ὄρον, καὶ ἰδοὺ τὸ ἐξαγόμενόν του: Καθ' ὅλην του τὴν ζωὴν εἰς Παρισίους τρώγει 9,000 χιλιόγραμμα ἄρτου, 5,000 χιλιόγραμμα κρέατος· πίνει 57 βαρέλια οἴνου, 400 λίτρας οἰνοπνεύματος, ἑκατοντάδα λιτρῶν μπύρας καὶ ἴσον ποσὸν μηλίτου οἴνου. Καταναλίσκει συνάμα δωδεκάδας ὠν, 800 χιλιόγραμμων ἰγθύων, καὶ 10,000 λαχανικῶν. Συνάμα, 3 ἐρίφους, 6 ὄρτυκας, 6 κίχλας, 9 γάλλους, 18 πέρδικας, 18 χῆνας, 24 νήσας, 33 κορυδαλοὺς, 78 περιστέρια, 93 κοινίλους, 210 ὄρνιθας — καὶ καλὴν ὄρεξιν!

Ὁ γηραιότερος τῶν τυπογράφων. — Ἡ παρισινὴ ἐφημερίς Παρίσιοι ἦνοιξεν στήλην συνδρομῶν ὑπὲρ τοῦ γέρον Μουτὲν, τοῦ πρεσβυτέρου ὄλων τῶν γάλλων τυπογράφων. Ὁ γέρον Μουτὲν εἶνε περίπου γέρον ὅσον καὶ ὁ αἰὼν. Ὑπερέβη τὰ ὀγδοήκοντα. Ἀπὸ ἐξήκονταετίας καὶ πλέον ἴσταται ὄρθιος πρὸ τῆς γραμματοθήκης οἱ δάκτυλοί του κατέστησαν ἦττον εὐλύγιστοι, οἱ ὀφθαλμοὶ του δυσκολώτερον ἢ ἄλλοτε διακρίνουσι τὰς διαφορὰς τῶν χειρογράφων γραφᾶς, αἱ κνήμαί του δὲν ἴστανται ἀκούραστοὶ ὅπως πρὶν. Ὅλοι ἀνεξαίρετως οἱ ὁμοτέγχοι του τὸν σέβονται καὶ τὸν τιμῶσιν ὡς τὸν πάτρωνά των, καὶ εἰς τὸ τυπογραφεῖον τοῦ φυλάττουν τὰς καλλιτέρας θέσεις. Ὁ γέρον χωρὶς νὰ ὑπερηφανεύεται διὰ ταῦτα ἐργάζεται πάντοτε, καὶ φιλοτιμείται νὰ κάμνῃ ὅσον δυνατόν πλειοτέραν ἐργασίαν. Προβλέπει μόνον ὅτι ὀσονούπω αἱ δυνάμεις θὰ τοῦ λείψουν, καὶ ὅτι ἔφθασεν εἰς τὸ τέμας τοῦ ἐργατικοῦ του βίου εὐφρέτως, ἀλλ' ἄνευ ἀποταμιεύματος. Ἰδοὺ καὶ τινες στατιστικαὶ πληροφορίαι ἀφορῶσαι τοὺς στοιχειοθέτας. Ἀπὸ τῶν γερῶν τοῦ τυπογράφου, ὅστις συνθέτει καὶ συνεπῶς διαλύει πρὸς πληρώσιν τῆς θήκης του ἐκ νέου, διέρχονται καθ' ἡμέραν 20,000 στοιχεῖα. Λογιζομένων τῶν ἀργιῶν καὶ ἀναπαύσεων, δυνάμεθα χωρὶς ὑπερβολῆν νὰ εἰπώμεν ὅτι ὁ γέρον Μουτὲν διεχειρίζθη ἐν τῷ βίῳ του 350 ἑκατομμύρια στοιχείων — Ἐ-

καίτος ἐργάτης τυπογραφείου συνθέτει καθ' ἡμέραν 250 στίχους. Ὁ Μουτὲν λοιπὸν συνέθεσε κατ' ἐλάχιστον ὄρον 4 ἑκατομμύρια 250 χιλιάδες στίχων; Ἐκ τῶν ὀγδοήκοντα ἐτῶν του, ὁ Μουτὲν τὰ 62 ἐδαπάνησεν ἐργαζόμενος.

Ἡ κοῦκλα καὶ ὁ συρμός. — Εἴμεθα ἐν Δεκεμβρίῳ καὶ μὴ λησμονήτε ὅτι τὸ ἀληθές του ζῳῖον εἶνε ὅχι ὁ Λιγόνκρος ἀλλὰ τὰ ἀθύρματα. Ἄς εἰπώμεν ὀλίγα περὶ κούκλας, καὶ ἄς ἴδωμεν ἀκόμη τὴν στενὴν σχέσιν ἣν ἔχει πρὸς τὸν συρμόν. Ἀπὸ τοῦ 16ου αἰῶνος διένεμεν ἡ Νυρεμβέργη ἀνά τὴν Εὐρώπην τὰ καταβέλλοντά μικρὰ καὶ μεγάλα παιδιὰ παίγειν αὐτὴν. Ἄλλ' ἡ ἀναλαθούσα πάραυτα τὴν κατασκευὴν τῆς κούκλας δίκην μονοπωλίου προνομιούχος πόλις εἶνε οἱ Παρίσιοι με τοὺς ἐπὶ καλαισθητικῇ καὶ λεπτότητι διακριομένους ἀνεκίθην τεχνίτας τῆς. Οἱ Παρίσιοι εἶνε παλαιότερον ἢ ἔδρα τοῦ συρμοῦ. Δὲν ἠδύνατο λοιπὸν νὰ μὴ γείνουσιν καὶ ἡ ἔδρα τοῦ ἐμπορίου τῆς κούκλας. Ἄλλ' ἐστοίχιζον ἐκεῖ ἀκριβὰ Δὲν κατασκευάζοντο κατὰ δέματα, ὡς σήμερον, ἀλλὰ κατὰ παραγγελίαν, καὶ ἦσαν διὰ τὸ ἐπιμελές τῆς κατασκευῆς τῶν ἀληθῆ καλλιτεχνήματα. Τῷ 1571 ἡ δούκισσα τῆς Βαυαρίας, γεννήσασα κόρην, ἔλαβε πρὸς τῆς φίλης τῆς δούκισσης τῆς Λορραίνης, μικρὰν ποσότητα ἀπὸ κούκλας ὡς δῶρον διὰ τὸ θυγάτριόν τῆς. Ἦσαν ὅλαι κατὰ τὸν τελευταῖον συρμόν ἐνδεδυμέναι, διότι, ἐφ' ὅσον ἡ κόρη ἦτο νήπιον, θὰ ἔπαιζεν ἐννοεῖται με αὐτὰς ἡ μήτηρ τῆς. Ὅλαι αἱ κυριαὶ ἄλλως, μέχρι τοῦ 18ου αἰῶνος ἔπαιζον με τὰς κούκλας ἀπροκαλύπτως καὶ δὲν εἶχον ἄδικον. Με τὴν καλλιτεχνικὴν φτυσιονομίαν ἦν τοῖς ἔδιδεν ὁ τεχνίτης, με τὴν ἐπιμελίαν τῶν κόμωσιν καὶ τὸ τελευταῖον ἐνδυμα συρμοῦ δι' οὗ τὰς ἐνέδυν ἢ ῥάπτρια, ἦσαν, βλέπετε, πρότυπα Παρισινή. Καί, κατὰ τὸν αἰματηρότερον τῶν μεταξὺ Γαλλίας καὶ Ἀγγλίας πολέμων, ἐπὶ Ἄδρισῶνος, ἔγεινε σύμβασις μεταξὺ τῶν δύο αὐτῶν νὰ ἔχῃ διαβατήριον ἀπαραβίαστον ἡ κοῦκλα ἥτις, ἐνδεδυμένη καὶ κτενισμένη κατὰ τὸν τελευταῖον συρμόν, ἐχρησιμεῖται ὡς πρότυπον διὰ τὰς κυρίας. Οὕτω, ἐν μέσῳ τῶν μηχανιδῶν ἐχθροπραθειῶν, τὸ μόνον παῖγμα ὃ ἐσεβάσθησαν τὰ ὄπλα ἦτο ἡ κοῦκλα. Τὴν σήμερον ἀνά πᾶν τέλος ἔτους μεταναστεύουσιν ἐκ Παρισίων κατὰ μυριάδας αἱ κοῦκλαὶ ἵνα ἐξαπλώσωσι παντοῦ τὸν συρμόν τοῦ τόπου τῶν. Αἱ παρισιναὶ ἐργάτιδες τὰς ἐνδύουσιν μετὰ θαυμαστῆς καὶ ἀμμιήτου κομψότητος ὡς πρὸς ὅλα: τ' ἀσπρόρουχα, τὴν ἐνδυμασίαν καὶ τὴν κόμωσιν, προσέχουσαι καὶ εἰς αὐτὴν τὴν ἐκλογὴν τῶν ποικίλων χρωματισμῶν. Οὕτω ἡ κοῦκλα στέλλεται: παντοῦ ὡς διδασκάλισσα τῆς φιλοκαλίας. Καὶ εἰς τὰς μικρὰς φιλαρέσκους κόρας τῶν δύο ἡμισφαιρίων ἡ παρισινὴ αὐτὴ κοῦκλα ἐνὸς φράγχου ἢ περιεχομένη τὴν ὑψηλίον εἶνε προσφιλεστάτη, καὶ φαίνεται ὡς νὰ ταῖς λέγῃ με τὴν εὐμορφόν τῆς ὄψιν: «Θαυμάσαστέ με, εἶμαι Παρισινή ἂν θέλετε νὰ ἦσθε ὡραῖαι, γίνετε ὡς ἐγώ!»

Ἡ εὐτυχία τοῦ ζῆν. — Ἡ εὐτυχία τοῦ ζῆν, σοβαρὸν πρόβλημα! Τὸ λύει ἐν τούτοις ὁ Σίρ Τζῶν Λοῦβοκ, ὅχι διὰ πολυτόμου συγγραφῆς, ἀλλὰ δι' ὀλιγοσελίδου τομιδίου, ἀρτίως ἐκδοθέντος καὶ κινήσαντος μεγάλως τὴν περιέργειαν ἐν Ἀγγλίᾳ, μεταφρασθέντος δὲ ἤδη καὶ εἰς τὴν γαλλικὴν. Τὸ βιβλίάριον ἀποπνέει το-

νωτικήν ὁσμὴν αἰσιοδοξίας. Ὁ Σιρ Τζὼν Λούδοκ εἶνε αἰσιοδόξος καθ' ὅλην τὴν σημασίαν τῆς λέξεως. Βλέπει τὸν βίον ῥόδινον, καὶ τὸ διακηρύττει εἰς τὸν διάβολον οἱ ἀενάως μεμψιμοιροῦντες· αἱ προσπάσεις των τῶ φαίνονται μωραὶ καὶ παράλογοι. Τί τοῖς πταίει ἡ ὑπάρξις; Εἶνε τραγεῖα; Εἶνε δύσκολος; Ὅποια πλάνη! «Πολλοί, λέγει, φαίνονται πιστεύοντες ὅτι ἐγεννήθησαν ἐν ἐποχῇ καθ' ἣν ὁ βίος εἶνε ἰδιαζόντως δύσκολος καὶ ταραχώδης, καθ' ἣν αἱ ἀναπαύσεις εἶνε ὀλιγώτεραι καὶ ὁ περὶ ὑπάρξεως ἄγων ὑπὲρ ποτε τραχύς. Ἐν τούτοις πότον ἔχομεν κερδίσην ὑπὸ ἔποψιν ἀσφαλεῖς. Βεβήως ζῶμεν εἰς ἐποχὴν μανιώδους ἐργασίας, πρᾶγμα οὐχὶ κακόν, ἐάν τις δὲν μεγαλοποιῇ τὰ πράγματα. — Ἄν ἔχομεν ὀλιγώτερας ἀνέσεις, δὲν ἔχομεν ἀρθροῖαν ἀντικειμένων ἐνδιαφερόντων; Ἡ χαρὰ εἶνε ἡ θυγάτηρ τῆς ἀσχολίας καὶ ἐν συνόλῳ οὐδέποτε, νομίζω, ὑπῆρξε στιγμή καθ' ἣν ἡ μετριοπαθὴς ἀξία καὶ ἡ ὑπομονητικὴ ἐργασία ὑπῆρξαν βεβαιότεραι τῆς σήμερον ὅτι θ' ἀνταμειφθῶσιν.» Ἐξακολουθεῖ οὕτω ὁ Σιρ Λούδοκ ἀνασκευάζων μίαν πρὸς μίαν τὰς προλήψεις τῶν ἀπαισιοδόξων, καὶ ἐκτυλίττει τὴν σειράν τοῦ αἰσιοδόξου συστήματός του. Ἐν τῇ πορείᾳ τοῦ ἔργου, ἐξαιρεῖ τὰς ἀπολαύσεις τοῦ οἴκου καὶ τοῦ βίου καὶ ἀλλοχου τὰς τοῦ μογερείου. Ἐμπρὸς λοιπόν, κύριοι ἀπαισιοδόξοι, προμηθευθῆτε τὸ βιβλίον τοῦ Σιρ Τζὼν καὶ ἰδέτε τὴν ζωὴν ὑπὸ τὴν πραγματικὴν τῆς ὄψιν. Σημειωτέον ὅμως ὅτι ὁ ἄγγλος αὐτοῦ Ἐπίκτητος ἔχει πολλοὺς λόγους, ἀτομικοὺς διὰ νὰ εἶνε αἰσιοδόξος· εἶνε πλούσιος, μέλος τοῦ Κοινοβουλίου, μέλος διαφόρων ἄλλων σωματείων καὶ... στρογγυλωτάτος τὰς διαστάσεις.

Τολστοβέτζ. Πανταχοῦ τῆς Ῥωσσίας ὀργανίζονται ἀποικίαι νέου εἴδους ἐργασιῶν, τῶν «Τολστοβέτζ», ἀπαρτιζόμεναι ἐξ ἰδιοκτητῶν, βιομηθάνων καὶ ἐμπόρων. Ἀλλὰ τί εἶνε λοιπὸν αὐτοὶ οἱ τολστοβέτζ; Εἶνε οἱ θιασῶται τῶν θεωριῶν τοῦ μυθιστοριογράφου κόμητος Τολστού. Ἀπαρτιζόμενοι τὰς πόλεις, πηγαίνουν καὶ ἰδρῶσιν χωρὶα ἵνα ἐκεῖ βιωσῶσιν ἡμέρας συμφώνους πρὸς τὰς ἰδέας ἃς ἠσπασθήσαν. Εἰς τὰ περιγῶρα τῆς Καρκόφ, ὑπάρχει τοιαύτη τολστοϊκὴ παροικία ἰδρυθεῖσα ἀπὸ διετίας καὶ πλέον. Τὰ μέλη τῆς εἶνε δώδεκα, καὶ τὰ τρία ἐξ αὐτῶν γυναῖκες. Ἐνδύονται καὶ ἐργάζονται ἀπαράλλακτα ὡς μοῦστικοι. Ὁ ἄρτος ὁ ἐξαγόμενος ἐκ τῶν γαιῶν ἃς ἀπὸ κοινοῦ καλλιτροῦσιν, ἀποτελεῖ σχεδὸν τὴν μόνην τροφήν των. Ἐν τῶν μελῶν ἔγεινε ῥάπτῃς καὶ ἐν ἑτερον ὑποδηματοποιός, ἵνα κατασκευάζωσι τὰ ἐνδύματα καὶ ὑποδήματα ὅλης τῆς κοινότητος. Οἱ τολστοβέτζ ἔχουσι καὶ βιβλιοθήκην. Ἀλλὰ μὴ νομίζετε ὅτι θὰ εὕρετε ἐκεῖ καὶ σύγγραμμά τι καθαρῶς φιλολογικόν. Εἶνε ὀλοτελῶς ἀποκεκλεισμένη, ὡς ἀντικείμενον πολυτελείας καὶ διαφθορᾶς. Τὴν βιβλιοθήκην ἀπαρτίζουν οἱ Βίοι Ἀγίων, τὰ ἔργα τοῦ Ῥενάν, καὶ ἔγχειρίδια γεωπονικά.

ΧΡΟΝΙΚΑ

Φιλολογικά. — Λίαν βαρῶς ἀσθενεῖ ὁ Ἀδόλφος Βελῶ, ὁ γνωστός καὶ παρ' ἡμῶν μυθιστοριογράφος. Τρεῖς ἰατροὶ τῶ παρέχουσι νυχθημερόν τὰς περιθάλψεις των. Ὁ Βελῶ ἄγει ἡλικίαν 61 ἐτῶν.

— Ὑπὸ τὸν τίτλον: *Truandelles*, νέον τόμον ἐξέδωκεν ἐσχάτως ἐν Γαλλίᾳ ὁ ποιητὴς τῶν Βλασφημιῶν Ῥισσπέν. Εἶνε συλλογὴ διηγημάτων, γεγραμμένων μὲ τὴν αὐτὴν δύναμιν λόγου μὲθ' ἧς καὶ τὰ λοιπὰ τοῦ ποιητοῦ ἔργα.

— Ὁ Βαρνάβας, τὸ νέον ἔργον τοῦ γάλλου μυθιστοριογράφου Φερδινάνδου Φάβρ, κρίνεται ὡς ἀριστοῦργημα ἐράμιλλον τοῦ προγενεστέρου αὐτοῦ ἔργου Ἀβθα Τηγράνου.

— Ἡ νεωστὶ ἐκδοθεῖσα νέα σειρά α' Ἀπομνημονευμάτων τοῦ Γογκοῦ ἀπασχολεῖ ζωηρῶς τὴν παρισίνων

κόσμον. Οὔτε ὁ Ῥενάν βεβαίως, οὔτε ἡ σκιά τοῦ Θεοφίλου Γωτιέ δύνανται νὰ σεμνύνωνται διὰ τὴν δημοσίευσιν ὄλων τῶν ἰδιαίτερον των συνδιαλέξεων τῶν γεωνογραφηθειῶν ἐν τῇ ἀμειλίκτῳ μνήμῃ τοῦ Γογκοῦ καὶ ἐμμανίζομένων εἰς φῶς τώρα, μετὰ εἰκόσιν ἔτη. Ὁ Ῥενάν πρῶτος διευαρυτήθη. Καὶ ἄλλοι προφανῶς θ' ἀντεπεξέλθωσιν, εἰς οὓς ὁ Γογκοῦ θ' ἀντιτάξῃ τὸ πιστὸν τῶν ἀναμνήσεων του, καὶ προμηνύεται πόλεμος φιλολογικὸς ἀρκετὰ περιεργός.

— Νέον ἔργον ἐξέδωκεν ὁ κινέζος στρατηγὸς καὶ μυθιστοριογράφος Τσέκ Κί Τόγκ, «Τὸ Μυθιστόρημα τοῦ κινεζικοῦ ἀνθρώπου». Ἀναγκινώσκων τις αὐτὸ, νομίζει ὅτι μεταμέρεται ἐν μέσῳ τῆς Κίνας, τόσον ὁ συγγραφεὺς περιγράφει ἐναργῶς καὶ ζωγραφικῶς τὴν ζωὴν καὶ τὰ ἦθη τῶν συμπολιτῶν του.

Καλλιτεχνικά. — Ἐν Φιλαδελφείᾳ τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν ἐστήθη ἀνδριάς τῆς Ἰωάννας δ' Ἄρκ, ὅστις ἐγένετο κατ' ἀπομίμησιν τοῦ ἔργου τοῦ Φρεμιέ.

Θεατρικά. Ὁ Ἀνίγος Βόϊτο ὁ εἰδικὸς συνθέτης τῶν βιβλιαρίων τοῦ Βέρδη, εἶνε καὶ αὐτὸς οὗτος μουσουργὸς διακεκριμένος. Ἀπὸ ἐξ ἡδὴ μνηῶν παρασκευάζει μελόδραμα ὑπὸ τὸν τίτλον *Νέρων*, οὗ ἡ πρώτη, ἡ τρίτη, ἡ τετάρτη καὶ ἡ πέμπτη πρᾶξις ἐπερατώθησαν ὀλοτελῶς. Ὁ Βόϊτο ἐλπίζει ὅτι μὲ τὸ νέον ἔτος τὸ ἔργον θὰ εἶνε ἕτοιμον.

— Τὸ Μέγα Δουκικὸν θέατρον τῆς Καρlsruῆς προαγγέλλει διὰ τὴν προσεχῆ 1ην Ἰανουαρίου μίαν ἐβδομάδα ὁμιρωμένην ὀλην εἰς τὸν Βερλιόζ. Θὰ παρασταθῶσιν ἐν τῷ θεάτρῳ συνεχῶς, τὸ ἐν μετὰ τὸ ἄλλο, τὰ ἔργα τοῦ μεγάλου μουσουργοῦ ὁ «Βενθονούτος Κελλίνης,» ἡ «Βατρικὴ καὶ Βενέδικτος,» καὶ τὰ δύο μέρη τῶν «Τρώων».

— Ἴδου αἱ ἐκδόσεις ἃς αἱ πρόδοι τῶν ἐπιστημῶν παρέχουσι καὶ εἰς τὸ θέατρον. Ἀπὸ τίνος εἰς τὸ Κωμικὸν Μελόδραμα τῶν Παρισίων, ἐν τῇ συνεχῶς διδομένην ὀλην παραστάσει τῆς Κάριεν, οὐδὲ θέσις μὲνε κενὴ τοῦτο οφείλεται εἰς τὸ ἡδὴ εἰπαθὲν ἐν τῷ θεάτρῳ θεατρώωνων, χάρις εἰς τὸ ὅποιον ὄλων τῶν θέσεων οἱ ἀκροαταὶ ἀκούουσιν ἐξ ἴσου καλῶς τὸ ἔργον.

— Ἐν Νέᾳ Ὑόρκῃ ἐτῆρως παρεστάθη ἡ «Ἰωάννα δ' Ἄρκ τοῦ γάλλου κ. Βερδιέ, μεταφραστῆσα ὑπὸ κ. Γιούγγη. Ἡ μουσικὴ τοῦ Γκουνῶ ἐνεποίησε ζωηρὰν αἴσθησιν.

ΕΔΩ Κ' ΕΚΕΙ

Εἰς ἐστιατόριον κύριος τις ἐτοιμάζεται νὰ κάμῃ χρῆσιν μερίδος ἰχθύος, ὅτε ὁσμὴ δυσάρεστος προσβάλλει τὴν ῥινά του. — Πικρὶ τί μυρίζει ἔτσι; — Τὰ ψάρια — μόλις μᾶς ἤλθον ἀπὸ τὸν Πειραιᾶ. — Ἀλλὰ τότε θὰ ἤλθον περὶ.

ΤΡΕΙΣ ΓΝΩΜΑΙ ΚΑΘ' ΕΒΔΟΜΑΔΑ

Αἱ ἄγονοι φύσεις εἶνε πολὺ ἐπιφοβοὶ· Μὴ ἔχουσαι χυμὸν, ἔχουν δηλητήριον. Ἡ χαρὰ των εἶνε νὰ ἐξευτελίξουν καὶ ρυπαύσων τὸ καλὸν καὶ τὴν εὐτυχίαν τῶν ἄλλων.

*

Οἱ ἄνθρωποι ποῦ ἀξίζουν κάτι, ὄλοι σχεδὸν φημίζονται ὡς ὄνηροί. Ἄν τοῦτο ἀληθεύει, εἶνε μέγα καλὸν, διότι, ἄλλως, θὰ ἐκυριάρχουν τὸ κόσμον, πρὸς βλάβην τῆς ἐλευθερίας τῶν ἄλλων.

*

Ὅλοι οἱ χαρακτῆρες εἶνε καθ' ἑαυτοῦς καλοὶ καὶ ὑγιεῖς. Οὐδεμία πλάνη ἐν τῇ φύσει· Αἱ κακίαι ὄλοι εἶνε ἀποτέλεσμα κακῆς χειραγωγήσεως. Δὲν ὑπάρχει ἀλιτήριος οὐ αὐ κλίσεις κάλλιον χειραγωγούμεναι, δὲν θὰ παρῆγον μεγάλας ἀρετάς.